

Віра Паронова

Щедре Різдво

Мої добрі справи

Оповідання

Тернопіль
Навчальна книга — Богдан

Шановні батьки і вчителі!

Наші діти — це не тільки наше майбутнє, а й майбутнє України, тому що народ складається з окремих особистостей. Кого ми виростимо — те нас і чекає: процвітання чи занепад, нагорода за нашу працю чи покарання за байдужість до дітей і неправильне їх виховання.

Досвід розвитку людства засвідчує: лише духовність може протистояти хаосу та безладдю.

У цій книжечці зібрані оповідання, які допоможуть вам формувати духовний світ дитини у повсякденному житті.

Будь ласка, допоможіть дітям уважно прочитати їх і відповісти на запитання.

Поясніть дитині, що добро може творитися з двох причин:

1. Для задоволення власного самолюбства (прагнення похвали, першості тощо...). Якщо заради цього чинити добрі справи, в дитині розвинеться гордість — ворог духовності: «Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать (Пет. 1.5:5)».

2. Творення добра не задля нагороди й утіхи власного самолюбства, а во славу Божу і Христа ради виховує смирення. Дитина починає розуміти, що бажання чинити добрі справи і сили для їх виконання дає Бог.

Маю надію, що ця книжка допоможе дітям краще пізнати свій внутрішній світ і навчить їх добротності.

Автор

ЩЕДРЕ РІЗДВО

Закінчилося святкове богослужіння. Під радісний спів дзвонів люди виходили з храму.

На Андрійка чекав хресний тато Павло зі своєю сім'єю.

— Христос рождається! — радісно привітався хлопчик.

— Славимо Його!

Андрійко любить свого хресного. Той часто розповідає йому притчі з Євангелія та так гарно, що все стає близьким і зрозумілим. До того ж дядько Павло дуже щедрий.

— Я чув, що ти збираєш гроші на вертоліт із дистанційним керуванням, — сказав він, — ось тобі від мене. Думаю, цього вистачить, — і простягнув Андрійкові конверта.

Хлопчик подякував і передав мамі, бо гроші зберігалися в неї.

Разом підійшли до лотка з духмяною церковною випічкою. Мама купила пиріг з маком, дядько Павло — пиріжків для своєї малечі. Та й попрощалися.

Біля церковної брами жебраки від холоду пританцьовували на морозі, поглядаючи на лоток з випічкою.

— Матусю, вони, мабуть, голодні. Може, і їм щось купимо? — запропонував хлопчик.

Він думав, що мама сама купить. Вона іноді так чинила.

— Молодець! — похвалила мама, і простягла синові конверт, що подарував хресний.

Андрійко трішечки розгубився, але змовчав і купив пиріжків, розмінявши сто гривень.

Він роздав випічку зі словами «прийміть Христа ради». Подякою були радісні посмішки жебраків.

— Хлопчику, дай мені кілька гривень на ліки, — почув чиєсь прохання.

— І мені, і мені...

Андрійко здивовано поглянув на маму:

— Я ж їм уже дав.

— Синку, через цих людей Сам Ісус Христос звертається до тебе, — лагідно посміхнулась мама. — Милостиві помилувані будуть.

Шкода грошей, але все-таки Андрійко задовольнив усіх.

В конверті залишилося лише п'ятдесят гривень. «Нічого, — подумав хлопчик, — може ще вистачить на вертоліт».

На тролейбусі доїхали до центру міста. Посеред площі височіла ялинка, оздоблена прикрасами, лунали колядки та святкові вітання: «Христос рождається!». Коні, запряжені у сани, катали дітей. Біля одного коника стояла молода жінка з двома малюками. Діти годували його хлібом. Кінь обережно брав хліб губами з довірливо простягнутих дитячих долонь. Андрійко зупинився біля них і спостерігав.

— Мамо, можна покататися? — запитав прохально.

— Можна.

— І ми хочемо! — в один голос скрикнули малюки.

— Іншим разом, — сумно відповіла жінка, — зараз немає грошей.

Веселі дитячі личка посмутніли.

— Сідайте зі мною, — запропонував Андрійко з надією, що заплатить мама, але вона знову простягла йому конверта.

Сани рушили, погойдуючись, як човник, коні ритмічно цокали копитами. Малюки про щось весело щебетали. Поїздка була приємною.

Потім Андрійко з мамою зайшли в продуктовий магазин. Черга до каси була довгою. Перед ними стояла бідно вдягнена старенька. Продуктів у неї було обмаль: кілька мандаринок, пачка печива та цукерки.

— У мене теж сьогодні буде святковий стіл, — довірливо сказала вона Андрійковій мамі, — подруга прийде в гості.

Коли підійшла її черга, старенька відкрила гаманець і розгубилася:

— А де ж гроші? Мабуть, забула вдома. Нічого, нічого, ще у вузлику мають бути.

Вона витягла з кишені хустинку, розв'язала її — грошей було замало. Не вистачало двадцяти гривень. Касирка занервувала:

— Жіночко, або платіть, або поверніть продукти на місце. Бачите, люди чекають. Не затримуйте чергу!

— Зараз, донечко, зараз, — просила старенька і тремтливими руками виймала з кишені якісь папірці, — десь у мене було двадцять гривень, я пам'ятаю.

Світла думка сяйнула в Андрійковій голові. Він швидко вийняв з конверта останні двадцять гривень, нахилився, ніби щось піднявши з підлоги, і простягнув їх бабусі:

— Візьміть, будь ласка, у вас гроші випали з кишені.

Очі старенької вдячно засяяли:

— Дякую, дякую, дитинко. Нехай Бог тобі допомагає.

Вдома на Андрійка чекала несподівана радість: на столі стояв блискучий вертоліт із дистанційним керуванням. Хлопчик розцілував маму і подякував їй.

— Бачиш, яке щедре Різдво у нас, — радісно посміхнулася мама. — Ти гідно пройшов випробування.

Запитання:

1. Який подарунок отримав Андрійко від свого хресного батька?
2. Як хлопчик витратив гроші?
3. Хто спонукав його на такі витрати?
4. Для чого ми подаємо милостиню?